

stridende Parter, der hver vil have sine særlige Krav gennemførte, men som de, der først og fremmest have vort Fædrelands Vel for Øje. Det er det, vi maa bygge paa, og derfor skulde den Slags Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Ribe, helst blive borte. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i at kalde de Folk, der slutte sig til Højre, for revolutionære.

Borgbjerg: Alle ere enige om, at den finansielle Stilling i Aar er lysere, end den saa ud i Fjor. Jeg maa dog maaske tillade mig under al denne Glæde at beklage, at der i Fjor blev stillet et saa falsk Horoskop, som det har vist sig at være. Det gik ikke ud over Staten, den benyttede det meget mørke Syn paa Finanserne, som var fremherskende her i Salen, og hos Regeringen, til at skaffe sig Dækning ved den i sig selv hvilende Skattereform, men derimod mistede Kommunerne den Million Kroner, som oprindelig var dem tiltænkt. Det var Kommunerne, der led under, at den finansielle Situation udmaledes mørkere, end den faktisk er bleven. Kommunerne sidde tilbage med Smerten, medens Staten har faaet sit paa det tørre. Overhovedet er det jo en Kendsgerning, at Venstre efter at være kommet til Roret først og fremmest tænker paa Staten, paa Statens Velværd og Statens Finanser, men er mindre bekymret for Kommunernes Liv og Velværd, saaledes som Venstre tidligere var det. Nu er det os Socialdemokrater, der have den Opgave ogsaa at tænke paa og bede lidt for, at Kommunerne maa faa Evne og Mulighed til at føre et sundt og kraftigt Liv.

Det lysere Syn paa den finansielle Situation har givet sig Udslag i Forslaget om Christiansborg Slots Genopførelse. Nu ere vi vel alle enige om, at vi gerne ville have et nyt, monumentalt Rigsdagshus, og have det saa snart som muligt. Hvorvidt vi trænge til flere Slotte i dette Land, kan der jo være forskellige Meninger om. Jeg hører ikke til dem, der mene, at der er en dybt følt Trang dertil. Men hvad der har mere Vægt end Slottene, ja selv end Rigsdagshuset, er Københavns Personbanegaard, og jeg vil der gerne bede den højtærede Trafik- og Finansminister, netop i Kraft af den forholdsvis gode finansielle Stilling i Aar, ikke at lade det vare alt for længe, inden det næste Skridt tages, det Skridt, der maa være den naturlige Konsekvens af det, der blev taget i Fjor,

nemlig Ekspropriationsloven. Maaske maa jeg i denne Forbindelse bede den højtærede Justitsminister om at interessere Ministeriet for hans gamle og gode Yndlingstanke, en Bane Køge—København, som er paatrængende nødvendig og er det naturlige Led, efter at vi have faaet den ny Gædser—Warnemünde-Route. Saadanne store nationale Arbejder som Københavns Personbanegaard, Køge—København-Banen og eventuelt ogsaa et nyt Rigsdagshus burde fremskyndes saa meget som muligt, bl. a. fordi Arbejderklassen endnu lider under den økonomiske Verdenskrise, der ogsaa har givet sig Udslag i vort Land og har varet fra Sommeren 1900 til et godt Stykke ind i 1903, altsaa et ret langt Tidsrum. Dens Efterveer ville mærkes af Arbejderklassen i lang Tid. Men dernæst er der en mere lokal Krise under Opsejling i København, idet Byggevirksomhed er ved at gaa ganske i Staa, og vi have Grund til at imødesee en Vinter, der i Arbejdsløshed, Nød og Elendighed ikke vil give den foregaaende noget efter. Der gives intet bedre Middel til at raade Bod derpaa end at give Arbejde, og naar disse nationale Arbejder dog skulle iværksættes, og Statens Stilling er forholdsvis god, beder jeg Regeringen fremskynde disse Arbejder saa meget som muligt.

Hvad den foreliggende Finanslov og det forelagte Statsregnskab angaar — det er jo det første, der fuldt ud er Venstres —, maa jeg sige, at jeg har gennemgaaet det nogenlunde, og jeg har navnlig ledt efter Udslag af Systemskiftet. Jeg maa imidlertid sige, at hverken paa Finanslovsforslaget eller paa Statsregnskabet kan jeg finde Udslag deraf. Jeg ser, at der paa Amalienborg skal indlægges W. C. Det er et Systemskifte, det er et Fremskridt, og et naturligt og nødvendigt Fremskridt, det er mærkeligt, at det ikke er sket før. Kun beklager jeg, at vi alle skulle betale det, tilmed saa overordentligt dyrt. For det er uægteligt dyrt, naar vi skulle give 40,000 Kr. for denne lille, men, jeg erkender det, hygiejniske og gavnlige Reform. Jeg henstiller til Finansudvalget at undersøge, om disse Arbejder ikke kunde foretages noget billigere, om der ikke her var et Punkt, hvor der kunde spares lidt i Retning af Marmor og Guld og anden Pragt, som der jo maa være tænkt paa.

Jeg ser af Finanslovsforslaget, at der foreslaas 47,000 Kr. til den ny Statstidendes Trykning. Her er et Punkt, hvor jeg tror der kunde spares. Jeg tror, Tiden maa være kommen til Oprettelsen af et